

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

[Γι' είχαν άπεινους ο Τσάρς Παύλος Γ', σύζυγος της Μεγάλης Αικατερίνης]

Ο Όρλοφ

Για το «Σιδηρούν Προσωπίον» ξε-
 δεύθηκε πολλή μελάνη και στη Γαλλία
 και στ' άλλα μέρη της Εθρώπης, από
 πολλούς συγγραφείς ιστορικούς, που έ-
 βάλλθηκαν να ξεδιαλύνουν το μυστήριο
 του άγνωστου, τόν άσπιτο Λουδοβί-
 κου XIV είχαν φυλακισμένον στη Βα-
 στίλλη και απαγορεύειν σ' όποιονδήποτε
 να ιδή το πρόσωπό του, που ήταν κρυ-
 μένο κάτω από μια σιδερένια μάσκα,
 κλειδομένη. Κι' ένα άλλο όμως άκοιμ
 μυστήριο της ιστορίας έμενε χρόνια και
 χρόνια άξεδιάλυτο. Το μυστή-
 ριο του «Ανομίμου Φυλακισμένου του
 Κέζζζολι». Ιστορικοί και μηθι-
 στοριογράφοι προσπάθησαν να λύσουν το
 μυστήριο, μα δεν τ' κατάφεραν, γιατί
 για να βρουν τή ίχνη της ιστορίας, έπρε-
 πει να αναδιφούν τή Ρωσική Αδλή και
 να βρουν τή άρχαιότητα της Ρωσικής Αδ-
 λής, αλλά άδεια δεν τους έδότη. Και
 άδεια άξεδιάλυτο για πάντα το μυστή-
 ριο αυτό, αν λίγο που τον παγκόσμιον
 πόλεμον δεν τ' άπετάλυναν ένας
 Γερμανός ιστοριοδότης όμως είχε τρομερά
 δυνατή νύχια και συνεκράτησε, χωρίς
 καμιά σημείωση, όλο το κείμενο των
 έγγραφων, τα όποια εδίδουσαν τότε τε-
 λευταία, αφού ο φίλος του Μέγας Δοιξ
 έπέθανε και ή Τσαρική Αδλή σαρώθηκε
 από τους Μποσεβίδους. Τα σχετικά με
 το μυστήριο του «Ανομίμου Φυλα-
 κισμένου του Κέζζζολι» έγγραφα είνε
 άναφορές τόν κατά καιρούς διεν-
 θυντών της φυλάκης του Κέζζζολι.

«16 Ιουλίου 1762. Στις δύο τ' πρωί
 σήμερα, κατά διαταγήν της Α. Μ. της
 Αυτοκρατειρας Αικατερίνης, ο συντα-
 γματάρχης της Χωροφυλακής κήμης
 Βασιλείος Σερεμέτιεφ κι' ο ύπολοχα-
 γός θάρωνος Κάρλ Μπουντιντεργκ,
 μου έφεραν ένα φυλακισμένο. Μου
 επέδωσαν συγχρόνως μια διαταγή
 της Α. Μεγαλειότητος να κλείσω τον
 άνθρωπον αυτόν στο πιο σκοτεινό
 κελλί της φυλακής και να χτίσω την
 πόρτα, αφήνοντας στο ταβάνι μόνο
 μια τρύπα, για να τ' αέριζε και να
 βγάζει τον μικρόν φεγγίτη θά τ' άρχι-
 ναίω εγώ πάντα μαζί μου και δεν
 θα έμπιπεται σε κανένα να μιλήσει
 στον φυλακισμένον αυτόν που θάμενε
 στη φυλακή, όσωπου να πεθάνη.
 Στον κατάλογο της φυλακής θά τον
 κατέγραφα ως «άνώμυμο φυλακισμέ-
 νος» και θά έτηροσα άνήμερο τήν Α.
 Μεγαλειότητα για τήν ύγειαν αυτού
 του ανθρώπου. Υοάρωντάς της μια
 φορά τ'ό χρόνο. Αυτές ήσαν ή δια-
 τάγες.»

«Ο άνθρωπος αυτός είνε με-
 τρίου άναστήματος και φορεί
 στολή στρατηγού τού ίππικού.
 Έχει θάρος 165 λίθρες. Τόν
 έφεραν δεμένο. Το πρόσωπό
 του δεν τ' είδα, γιατί έφορού-
 σε μάσκα. Τα μαλλιά του ό-
 μως φαίνονται μαύρα.»

«Στις 4 τ' πρωί, τήν ίδια
 νύχτα, έκλείσαμε τον άνθρω-
 πον αυτόν στο κελλί αριθ. 2.
 Παρούσα των δύο άξιωματι-
 κών που τόν έφεραν, έχτισαμε
 τήν πόρτα κι' έκλειδωσα τ'ό
 φεγγίτη του ταβανιού. Στις 8
 π. μ. τού έπηγα μια λίτρα φα-
 μί μαύρο, μια ούγγια άλάτι κι'
 ένα κάρτο θρασμένο νερό. «Ε-
 φαγε με όρεξι και προσευχή-
 θηκε. Ύστερα άρχισε να περ-
 πατάει μέσα στο κελλί του πά-
 να-κάτω.»

1763. «Αναφορά προς τήν
 Α. Μ. τήν Αυτοκράτειραν Αικα-
 τερίνην.

«Ο φυλακισμένος τού κελλιού υπ' αριθ. 2
 είνε άσθρός, φαίνεται όμως γερός και
 δυνατός. Τού έβωσα ένα στρωσίδι για
 να καθείται κάτω και μου έδειξε
 πολλήν ευγνωμοσύνην γι' αυτό.
 Ύποφέρει τή φυλακίαν τού με πολλή
 στατικότητα, μιλάει συ-
 γιανά μόνος του, δεν παραπονιέται
 ποτέ. Τή θραδειά τού Πάσχα
 άνοιξα τ'ό φεγγίτη και τού εούθήκα
 «Χριστός Άνάστη». Μ'έ-
 κτύταξε με έκπληξι και μου
 άπάντησεν «Άλλωθς Άνάστη ο
 Κύριος!»»

«Ύποχαν επίσης στα Ρωσικά
 άρχαια όλες ή άναφορές, που στάλ-
 θηκαν, πληροφορώντας τήν Αυτοκράτειρα
 Αικατερίνη Β' για τήν ύ-
 γειαν τού άνομίμου αυτού φυλακισμέ-
 νου. Ο γραμικός όμως χαχαχίτι
 των έγγραφων άλλάξε κατόν, τ'ό
 όποιον σημαίνει πως είχε άλλάξει
 κι' ό διευθυντής των φυλακών.
 Ο νέος διευθυντής φαινόταν πως
 είχε στενωτέρες σχέσεις με τόν
 άνομιμον φυλακισμένο, γιατί να
 τ' γράψει σε μια άναφορά τού :

«1790. «Ήπαρ τήν άδεια να
 μαγειρευώ ιδιαίτερος για τόν
 κρατούμενο τού κελλιού υπ' αρ. 2.
 Τράβει με περισσοτέρον όρεξι
 τώρα. Ίδω κατάφερα να κόψω
 τήν γένεια του και τή μαλ-
 λιά του που είνε κάτασπρα σαν
 το γούνο. Τού έκοψα επίσης και
 τή μαύρα νύχια τού και τού
 έβωσα τήν Άγία Γραφή να δια-
 βάζη. Ευχαριστήθηκε πολύ,
 μα δεν ήθελε λέξι. Δεν παραπο-
 νιέται ποτέ και διατηρείται
 γερός. Μολταστά μου φαίνεται
 σαν ίσκιος που ήρθε από κάποιον
 άλλον κόσμο!»»

«1796. «Άνοιξα σήμερα τόν
 φεγγίτη τού κρατούμενου στο
 κελλί υπ' αριθ. 2 και τού
 άνήγγειλα τόν θάνατον της
 Αυτοκρατειρας. Έσήκωσε
 ψηλά τή χείρα και ειπεν:
 «Ο Θεός ν' άναστήσει τήν
 ψυχή της!»»

«Ύστερ' άπο λίγο, τού είπα
 πως ανέθηκε στο θρόνο ο
 Τσάρς Παύλος ο Α'. Έσήκωσε
 τότε τ'ό δάχτυλον τού και μου-
 ρούρισε:
 «Άμποτε ναίναι καλός σ' όσους
 ύποφέρουν!»»

«1801. «Άνοιξα σήμερα τόν
 φεγγίτη τού κελλιού υπ' αριθ.
 2 και άνήγγειλα στον φυλακισμέ-
 νον πως ο Τσάρς Παύλος Α'
 δολοφονήθηκε και τόν διαδέχθηκε
 στο θρόνο Άλέξανδρος ο Α'.
 Μ'έκτύταξε αδιάφορα και σε
 λίγο ειπε:
 «Τά προμηνεία τόν άνθρωπον
 είνε στα χείρα τού Θεού!...
 Φαίνεται άδυνατισμένος. Έβαλα
 φρατιά στο κελλί και τού
 έβωσα μάλλινα ύφάσματα.»

«1802. Η Α. Μ. ο Αυτοκράτορας
 Άλέξανδρος Α' έπεσκέ-
 φθη τις φυλακές και όδωπε:
 «Δίνα χάρι σ' όλους τούς
 φυλακισμένους. Ν' άπούθωδον
 όλοι!»

«Τόν ύπακουσα άμέσως, μα
 ένόμισα καθήκον μου να τού
 αναφέρω για τ'ό ζήτημα τού
 άνομίμου φυλακισμένου τού
 κελλιού υπ' αριθ. 2, που είνε
 κλεισμένος εκεί μέσα τρι-
 άντα έννηά δάκαρια χρόνια.
 Η Α. Μ. παραξενεύθηκε πολ-
 λή γι' αυτό και με πρόσταξε
 να τόν όδηγήσω στο κελλί
 αυτό τού φυλακισμένου. Έρ-
 ρίξαμε τόν τούγο που ήτανε
 χτισμένη ή πόρτα κι' ό φυλα-
 κισμένος έφάνηκε πολύ ήου-
 χος.»

«Ποιός είνε οείς; τόν έ-
 ρώτησεν ο Αυτοκράτωρ.
 «Αυτό δεν μπορώ να τ'ό
 πώ, παρά μόνο στον ίδιο τόν
 Αυτοκράτορα Άλέξανδρον Α'.
 Έψιθύρισε ο φυλακισμένος με
 έξωση φωνή.
 «Εγώ είμαι ο Τσάρς Ά-
 λέξανδρος!»
 «Τότε μόνο σε οās θά τ'ό
 πώ.»

«Ο Αυτοκράτορας έπρό-
 σταξε να κάνουμε ένα μπάνιο
 στο γερου φυλακισμένο, να τόν
 ντύσουμε καθαρά φορέματα
 και να τόν πάμε μπροστά
 του, μέσα στο γραφείο μου.
 Τά μάτια όμως τού φυλακισ-
 μένου δεν μπορούσαν ν' ά-

Η Μεγάλη Αικατερίνη

νεγθον τὸ φῶς κ' ἐκλείσασθε τὶς κουρτίνες. Ὁ Αὐτοκράτορας κ' ὁ φυλακισμένος ἔβριναν ἐκεῖ μέσα οἱ δύο τους, δόλοκληρη κ' ἄρα. Τὶ ἔλεγαν; Δὲν ἔξερο. Ὅταν μὲ ἐπέτρεψεν ὁ Τσάρος νὰ μῶδὸ στὸ γράφειο, τὸν εἶδα πολὺ συγκινημένο, δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

»-Ὁ ἀνώμυμος φυλακισμένος εἶν' ἐλεύθερος! μὲ εἶπεν ὁ Τσάρος. Μὰ δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τὴ φυλακὴ ὅπου ἐπέρασε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἐπιμένει νὰ μείνῃ ἐδῶ κ' εἶσι ἀναγκάσιμα νὰ ὑποκύψω στὴ θέλησί του. Κυττάχτε ὅμως νὰ μὴν τοῦ λείψῃ τίποτε. Λέγει πως σὰς συμπαθεῖ πολὺ, γιὰτὶ ὑπῆρξατε πολὺ καλὸς μαζὺ του, στὰ μακρὰ χρόνια τῆς δοκιμασίας σου...

»Ὁ Τσάρος ἐγεωμάσθη κατόπιν μαζὺ μὲ τὸ φυλακισμένο. Ὑστερα τοῦ ἔδωσε τὸν μανδῦά του, τὸν ἐφίλησε συγκινημένος κ' ἔφυγε.

»Ὁ γέρο φυλακισμένος μὲ φάνηκε πολὺ ἀδύνατος. Ἦ συνουμία του μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρο, τὸν ἔταραξε πολὺ. Εἶπα καὶ τὸ ἐτοίμασαν ἕνα εὐρύχωρο κελλὶ. Ὅλοι ἐδῶ τοῦ φέρονται μὲ σεβασμό. Ὅταν μιλοῦμε μαζὺ, οἱ δύο μας, τὰ θράδνα, λέμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο «ἀδερφό» καὶ σ' ἀλήθεια τὸν ἀγαπῶ σὰν ἄνθρωπο τῆς οικογενείας μου. Μὰ ποτε δὲν λέει τίποτε γιὰ τὸ παρεθῶν του. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ το ῥοθὲρ στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Κάθε μερὰ πηγαίνει καὶ καθάται στὸ παλιὸ κελλὶ του κ' ἐκεῖ, μὲς στὸ σκοτάδι, σκέφτεται ἀμίλητος ὥρες δόλοκληρες.»

«1803. Ἐπειδὴ ὁ γέρο φυλακισμένος ἄρχισε νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά του, ἔστειλα κ' ἐφῶνασαν τὸν γιατρό. Τὸν ἐζήτησε κ' εἶπε πὼς εἶχε σοθαρή καρδιακὴ πάθησι. Ὁ Τσάρος, ποῦ τοῦ τὸ ἔγραψα αὐτό, ἔστειλε τὸν γιατρό τοῦ παλατιοῦ νὰ τὸν δῆ κ' αὐτὸς εἶπε πὼς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.

»Σήμερα, ὁ γέρος ἦρθε καὶ μ' ἐρώτησε γιὰτὶ δὲν τοῦ θάξω τὸ κρεβάτι του στὸ παλιὸ κελλὶ ὑπ' ἀριθ. 2. Ἐξέτελέσα ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία του. Τότε ξαπλώθηκε στὸ στρώμα, ἔσταύρωσε τὰ χέρια του πάνω στὸ στήθος κ' εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή:

»Πρέπει νὰ συχωροῦμε τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μᾶς συχωροῦν κ' αὐτοί. Γεννημένος μέσα στὴν πολυτέλεια, ὑπῆρξα δυστυχῆς, πεθαίνω εὐχαριστημένος στὴ φτώχεια. Δίκατε Θεέ, ἀνοίξέ μου τὴν πόρτα ἐνὸς καλλίτερου κόσμου. Καλὴ ἀντάμιση, ἀγαπημένε μου ἀδερφέ!...

»Μόλις ἐτελείωσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἐκλείσσε τὰ μάτια καὶ ἐψύχθη. Γὰ σφιγμένα χεῖλι του ἔμοιαζαν σάν νὰ κρατοῦσαν ἀκόμα κρυμμένο τὸ ἀξεδιάλυτο μυστήριον τῆς ζωῆς του.

»Εἰδοποίησα τὸν Τσάρο Ἀλέξανδρο γιὰ τὸν θάνατο τοῦ γέρο. Ἐστειλεν ἕνα πολὺτιμο φέρετρο κ' ἕνα μαρμαρένιο σταυρὸ γιὰ τὸν τάφο του μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ὁ ἀνώμυμος φυλακισμένος.»

»Ὁ καλὸς γεροντάκος ἐθάφτηκε στὸ στρατιωτικὸ νεκροταφεῖο. Ἐσκέφτηκε νὰ κρατήσῃ γιὰ ἐνθμόν β, τι βρέθηκεν ἀπάνω. Στὴ στολὴ στρατηγῶ, ποῦ ἐφοροῦσεν ὅταν τὸν ἔφεραν ἐδῶ, πρὸ 41 ἐτῶν, εἶδα ἕνα μακρὸ στέμμα τῆς Ρωσικῆς δυναστείας, χρυσοκέντητο, κ' ἀπὸ κάτω ἕνα κεφαλαῖο Ρωσικὸ γράμμα Π. Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω. Μὰ στὴν τάπητ του ροῦχου ποῦ ἐφοροῦσεν ὅταν πέθανε, θῆκα ἕνα γράμμα ποῦ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὸ τελεῖσῃ ὁ φυλακισμένος. Καὶ νὰ τί ἔγραφε τὸ γράμμα αὐτό:

«Ἀγαπημένε μου ἐγγόνε, νοιώθω πὼς πολὺ λίγη ζωὴ μὲ μένει νὰ ζῆσω ἀκόμα. Σοῦ γράφω τὶς τελευταῖες μου σκέψεις. Βρισκόμενος τὸν παπποῦ σου στὸ πρόσωπο ἐνὸς ἀνωμόμου φυλακισμένου, θέλησες νὰ ἐπανορθώσῃς τὴν ἀδικία. Μὰ, πιστέψτε με, ὁ θρόνος, ἡ τιμὴ, ἡ ἐξουσία, τὰ πλοῦτη, δὲν ἔχουν καμμια σημασία γιὰ κείνον ποῦ θῆκε τὴν ἀλήθεια. Ἄς συχωροῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας...»

»Ἐστειλα τὸ γράμμα αὐτὸ στὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρο Α'. Εἰς ἀπάντησιν μὲ ἔστειλε μὲ μικρὴ εἰκόνα του, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία ἔγραφε: «Μὲ τὶς εὐχαριστίες μου καὶ τὴ συμπαθεία μου. Ἀλέξανδρος.»

Ἐδῶ σταματοῦν ἡ ἀναφορὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς, ποῦ διάβασε ὁ καθηγητὴς Ρόσνεφ. Ἀρχοῦν ὅμως γιὰ νὰ μαντέψουμε ποῖος ἦταν ὁ ἄνωμυμος Φυλακισμένος τῆς φυλακῆς τοῦ Κέζολι. Ἦταν ὁ Πέτρος Γ', Τσάρος πασιὸν τὸν Ρωσιστῶν, τὸν ὁποῖο ἐνόμισαν ὅλα πὼς τὸν ἔχαν σταγγάσει τὸν Ἰαῦνι τοῦ 1762 σὸν πύργο τοῦ Ρόσκου, κοντὰ στὴν Πετροῦπολι, ὁ στρατηγὸς Ὀρλόφ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οὐνομαστῆς ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦταν ἡ ἰδία ἡ Τσαρίνα. Ἦ κατόπιν Αὐτοκράτειρα, Μεγάλῃ Αἰκατερίνη. Ὁ Ὀρλόφ ἦταν ἐραστής τῆς Αἰκατερίνης, ἡ ὁποία κατόπιν ἀλλάξε ἄλλοις ἐραστῆς, ἀνεβιάσθη τὸς στὰ ἡμιπλότρα ἀξιωματῶν τοῦ κράτους.

Λένε πὼς ὁ Πέτρος Γ' ἦταν βίανασος καὶ ὁμῶς καὶ ἠθέλε νὰ ζεῖ-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 9^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

[Οἱ κερδισάντες ἀριθμοὶ καὶ τὰ δῶρα]

Στὶς 5 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 24 Ἰανουαρίου, ἐγίνεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 9^η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δῶρων τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ Ἐμπούκετου, παρουσιάζοντων τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ.κ. Κ. Σαματσπούλου, Δ. Παπανικολάου, τῶν ἀναγνώστων μας κ.κ. Μιχαὴλ Μυρτίλου, Τουφεξὴ κλπ.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ Ἐμπούκετου, ἀνευρέθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ, ἀπὸ τὸν μικρὸ ἀναγνώστη μας Γιάνκο Ζημίου:

Ὁ α'	ἀριθμοὶ 11447	κερδίζει	δραχ. 500
» β'	» 2242	»	» 150
» γ'	» 22561	»	» 100
» δ'	» 34152	»	» 50
» ε'	» 311	»	» 50
» στ'	» 13209	»	» 50
» ζ'	» 30562	»	» 50
» η'	» 4197	»	» 50

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 47 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ α' ἀριθμοῦ 11447, κερδίζοντων ἀνὰ ἕν ἡμερολόγιον τοῦ Ἐμπούκετου) τῆς ἀρεσκείας τῶν κερδισθέντων.

Οἱ ἀναγνώσταί μας, οἱ ἔχοντες φύλλα μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς, πρέπει νὰ τὰ φέρουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας, διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζὺ των καὶ δελτίον ταυτότητος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν χρηματικὰ ποσά, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστελοῦν τὰ δελτία, τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν, καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των.

Ἡ 10^η κλήρωσις τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ Ἐμπούκετου θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λεκα 7), τὴν 5 μ.μ. τῆς Τετάρτης 31 Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύναται νὰ παρευρεθῶν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης, ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν διθλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τοῦ δελτίου καὶ τὸ ὄνομα των καθάρα. Θὰ παραλαβῶν δὲ τὰ θιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀποσταλῇ ἐπὶ τούτω—

τὰ σχετικὸ ὀνομαστικὸν καταλόγου καὶ ἐπεξηγηματικῆ ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα συνέχαιον τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ Ἐμπούκετου:

Οἱ κ.κ. Ἡλ. Μαράβος Κύμη καὶ Ἐλιὰς Βελλιαμίτος Ἀθῆναι. ἐκέρδιον ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τοῦ μυστηριώματος «Ἡ Σόνια».

Ὁ κ. Σ. Παπαδημητρίου Κυθήρη, ἕνα πακέτο ταγάρια. Οἱ κ.κ. Τασία Λεβιθοπούλου Πάτρα, Ν. Μπουλέρος Καραθῶς Ἀλιβερίου, Γ. Κερασιώτης Τρίκαλα, Θ. Ροῖδης Γιαννιτῶς, Μ. Μοκάλης Σουφλὶ, Βιργινία Μετῆ Χίος, Σοφία Τριβιζῆς Κέρκυρα, Ν. Οικονόμου Τριγωνία, Γ. Ταμβακίρης Ἀλκιβιάδου 117 Ἀθῆναι, Λ. Λαζαρίδης Ἰπποκράτους 120 Ἀθῆναι, Ἀλ. Γαγωῶσης Θεσπυρίκη, Μ. Κοσόπουλος Καρδίτσης 11, Π. Λεμπέσης Εὐρυπιδίου 23 Ἐνταῦθα, Ἀνδρ. Φλωρίδης Δράμα, Μαρή Παπαρρόδου Φάληρον, Ἄνδρ. Μανδηλάρης Καζῖνο Λουτρακίου, Ἀλ. Παπαϊωάννου Θεσπυρίκη, Ναυσικά Γαϊτάνου συν. Βόρναος, Ν. Ματσούκας Χαλκίς, Ι. Σαλιχὸς Καλάμα, Δ. Μαδουτῆνος Ἀπέλλωνος 19 Μαροῦσι. Φιλ. Κούρτελης Σαζοπόλεως 19 Ἐνταῦθα, Ἐμ. Μουρλάς Τρίπολι, Ἐλεὺν Κονδυλάκη Θεσσαλονίκη, Σοφοῦλα Χανιώτη Διδυμοτείχον, Χρ. Παπαλουκάς Ἐλάτεια, ἐκέρδιον ἀνὰ ἕν ἡμερολόγιον τοῦ Ἐμπούκετου.

ση τὴν Τσαρίνα σὲ μοναστήρι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὸν ἔκανε πράγματι ἔξω φρενὸν ἡ κάθε ἄλλο παρὰ ἀνεπίλητη διαγωγή τῆς Αἰκατερίνης, ἡ ὁποία στὸ τέλος δὲν ἐδίωξεν νὰ διασχάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα ἐγγράμματα τῆς ἱστορίας, θάθοντας ζωντανὸ μέσα σ' ἕνα κελλὶ φυλακῆς τὸν σὺζυγὸ τῆς ...

